

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-85-53>

УДК 338.1

ІННОВАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ ПІДПРИЄМСТВ У ПРОЦЕСІ ЕКОНОМІЧНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

INNOVATIVE MECHANISMS FORMING COMPETITIVE ADVANTAGES FOR ENTERPRISES IN THE PROCESS OF ECONOMIC TRANSFORMATION

Безугла Людмила Сергіївна

доктор економічних наук, професор,
Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6520-4325>

Бессонова Анна Володимирівна

доктор філософії,
Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4747-1187>

Bezuhla Liudmyla, Bessonova Anna

Dnipro University of Technology

У статті досліджено теоретико-методичні засади формування конкурентних переваг підприємств у процесі економічної трансформації. Обґрунтовано, що ключовою основою сучасної конкурентоспроможності виступають інноваційні механізми, які охоплюють організаційно-управлінські, технологічні, клієнтоорієнтовані, кадрово-компетентнісні, інвестиційно-фінансові та інституційно-партнерські складові. Запропоновано систему індикаторів оцінювання їх результативності за вимірами інноваційної активності, процесної ефективності, ринкової результативності, організаційної адаптивності та стратегічної стійкості. Розроблено матрицю позиціонування підприємств за рівнем інноваційної зрілості та конкурентних переваг, що дає змогу ідентифікувати стратегічний стан підприємства, виявити розрив між інноваційним потенціалом і ринковою реалізацією його результатів та визначити пріоритетні напрями подальшої трансформації в умовах динамічних економічних змін.

Ключові слова: конкурентоспроможність підприємств, стратегія, інноваційний розвиток, конкурентні переваги, економічна трансформація, інноваційні механізми.

The article examines the theoretical and methodological foundations of forming enterprise competitive advantages in the process of economic transformation. It is substantiated that under conditions of market turbulence, digitalization, structural shifts in demand, technological competition, and changes in value creation logic, traditional sources of competitiveness no longer ensure long-term sustainability. The study proves that competitive advantages are increasingly determined by the enterprise's ability to generate, integrate, commercialize, and scale innovations in products, processes, management, marketing, and organizational architecture. Innovative mechanisms are considered as an integrated system that includes organizational and managerial, technological, customer-oriented, personnel and competency-based, investment and financial, as well as institutional and partnership components. A system of indicators for assessing the effectiveness of these mechanisms is proposed, covering innovation activity, process efficiency, market performance, organizational adaptability, and strategic sustainability. Their use makes it possible to identify how effectively an enterprise transforms innovative activity into real competitive advantages. A matrix for positioning enterprises by the level of innovation maturity and competitive advantages is developed. It enables identification of the strategic state of an enterprise, detection of the gap between innovation potential and market implementation, and substantiation of priority directions for further transformation. The scientific novelty lies in the development of an analytical tool that integrates innovation maturity and competitive advantages into a unified diagnostic plane. The practical significance of the study is determined by the possibility of using the proposed indicators and matrix in strategic management, diagnostics of enterprise development, and substantiation of managerial decisions aimed at strengthening long-term competitiveness under conditions of economic transformation. The results expand the methodological basis for evaluating innovation-driven enterprise transformation.

Keywords: business competitiveness, strategy, innovative development, competitive advantages, economic transformation, innovation mechanisms.

Постановка проблеми. Сучасний етап економічної трансформації характеризується високою турбулентністю ринкового середовища, цифровізацією господарських процесів, структурними змінами у попиті, посиленням технологічної конкуренції та зміною логіки створення вартості. За таких умов традиційні джерела конкурентоспроможності підприємства – масштаби виробництва, доступ до сировини, цінові переваги чи географічне розміщення – вже не забезпечують довготривалої стійкості. Вирішального значення набуває здатність підприємства швидко генерувати, інтегрувати, комерціалізувати та масштабувати інновації у продуктах, процесах, управлінні, маркетингу та організаційній архітектурі.

Дослідження українських авторів показують, що конкурентні переваги виникають унаслідок інновацій не тільки в продуктивній чи виробничій сфері, а й у сфері маркетингу, менеджменту, організації праці, управління людськими ресурсами та побудови бізнес-процесів. У цьому контексті економічна трансформація є активним чинником, що змінює сам механізм конкуренції. Якщо в індустріальній моделі перевага часто базувалася на ресурсній забезпеченості, то в трансформаційній економіці вона дедалі більше залежить від швидкості навчання, цифрової зрілості, організаційної гнучкості та спроможності підприємства до інноваційної перебудови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що проблема формування конкурентних переваг підприємств дедалі частіше розглядається крізь призму інноваційної, цифрової та організаційно-управлінської трансформації. У сучасних працях акцент зміщується від традиційного ресурсного підходу до вивчення інтегрованих механізмів, які поєднують цифрові технології, стратегічне управління, інноваційну політику, партнерські моделі та адаптивність підприємства до нестабільного середовища.

В дослідженні А. Череп, І. Дашко та Ю. Огренич [1] основну увагу зосереджено на формуванні конкурентних переваг через цифрову трансформацію логістичних систем на основі інновацій та штучного інтелекту. Автори пов'язують конкурентоспроможність підприємства з цифровізацією логістики, оптимізацією логістичних процесів та використанням ШІ як інструменту підвищення ефективності управління потоками ресурсів, швидкості реагування й якості рішень.

М. В. Мальчик і В. В. Василів [2] досліджують механізми посилення конкурентоспро-

можності промислових підприємств у динамічному середовищі інноваційної економіки. Ідея статті зосереджена на потребі переходу від фрагментарної модернізації до інтегрованої моделі інноваційного управління, де поєднуються цифрова трансформація, технологічне оновлення та інтелектуальні ресурси.

У науковій праці Д. О. Вариги [3] організаційно-економічний механізм формування інноваційної політики розглянуто як ключовий інструмент забезпечення стійкого розвитку та конкурентоспроможності підприємств в умовах глобалізаційних викликів, цифрової трансформації й економічної невизначеності. Автор обґрунтовує системний підхід, у межах якого організаційні, економічні, управлінські, інституційні та технологічні складові поєднуються в єдину інтегровану систему.

Д. О. Онопрієнко [4] розглядає механізм управління конкурентними перевагами підприємства як чинник реалізації його потенціалу в контексті сталого розвитку. Особливість цього дослідження полягає у поєднанні категорії конкурентних переваг із потенціалом підприємства та принципами циркулярної економіки, хоча галузевий акцент зроблено передусім на підприємствах аграрного сектору. Це розширює розуміння конкурентних переваг як не лише економічного, а й стратегічно-ціннісного результату управління.

В статті А. В. Шиньковича, Н. Б. Васильєвої та О. В. Романенко [5] інноваційне управління підприємствами аналізується в умовах цифрової трансформації через призму технологій Індустрії 4.0, зокрема штучного інтелекту, Інтернету речей, автоматизації та великих даних. Автори доводять, що цифрова трансформація змінює традиційні підходи до управління, сприяє зростанню продуктивності, автоматизації бізнес-процесів і зниженню операційних витрат.

С. С. Гринкевич і Ю.-І. Беньо [6] розглядають інновації як базовий чинник забезпечення конкурентних переваг підприємства. Автори обґрунтовують вагомість інноваційної діяльності для підвищення конкурентоспроможності, акцентують на змінах у поведінці споживача та доводять необхідність трансформації внутрішніх бізнес-процесів підприємства, зокрема технологій виробництва, управління розвитком і управління людськими ресурсами.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Узагальнення наведених праць дає підстави стверджувати, що в сучасній науковій літературі сформовано

вагомий теоретичний базис щодо ролі інновацій, цифровізації, інноваційної політики, логістичних рішень, партнерських моделей та адаптивного управління у забезпеченні конкурентоспроможності підприємств. Водночас наявні дослідження переважно висвітлюють окремі аспекти проблеми: цифрову логістику, промислові механізми, інноваційну політику, сталий розвиток, цифрову стійкість або партнерську взаємодію. Менш розробленим залишається комплексний підхід до інноваційних механізмів формування конкурентних переваг як інтегрованої системи, що одночасно охоплює організаційно-управлінські, технологічні, клієнтоорієнтовані, кадрово-компетентнісні, інвестиційно-фінансові та партнерсько-інституційні складові. Також потребують подальшого опрацювання питання визначення результативності в умовах економічної трансформації. Саме це зумовлює доцільність подальшого дослідження інноваційних механізмів формування конкурентних переваг підприємств як цілісної системи, здатної забезпечити не лише короткострокове посилення ринкових позицій, а й довгострокову адаптивність, стратегічну стійкість та економічну результативність підприємства в умовах трансформаційних змін.

Мета статті полягає в обґрунтуванні теоретико-методичних засад формування конкурентних переваг підприємств у процесі економічної трансформації на основі інноваційних механізмів, а також у розробленні системи індикаторів оцінювання їх результативності та матриці позиціонування підприємств за рівнем інноваційної зрілості й конкурентних переваг для визначення пріоритетних напрямів подальшої трансформації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний етап розвитку економіки характеризується високою динамікою структурних змін, цифровізацією бізнес-процесів, трансформацією ринкових моделей, загостренням глобальної конкуренції та зростанням ролі інновацій як ключового чинника стратегічної стійкості підприємств. За таких умов формування конкурентних переваг перестає бути результатом лише ефективного використання традиційних ресурсів і дедалі більше пов'язується зі здатністю підприємства адаптуватися до трансформаційних змін, генерувати нові управлінські рішення, оновлювати бізнес-моделі та інтегрувати інноваційні механізми у всі сфери діяльності [3; 5].

Економічна трансформація як складний багатовимірний процес охоплює зміни у структурі ринків, інституційному середовищі, поведінці споживачів, технологічній базі виробництва, логістиці, організаційних моделях управління та каналах створення вартості. У такому середовищі конкурентні переваги вже не можуть бути статичними. Вони мають динамічний характер і потребують постійного відновлення, переосмислення та підтримки через інноваційну активність підприємства.

Інноваційні механізми формують нову архітектуру конкурентоспроможності, де основою стають не лише виробничі потужності, а й знання, гнучкість, адаптивність, швидкість прийняття рішень, клієнтоорієнтованість, цифрова інтегрованість та інноваційна культура. Відповідно до поданої моделі взаємодії інноваційних механізмів, формування конкурентних переваг підприємства має комплексний характер і охоплює організаційно-управлінські, технологічні, клієнтоорієнтовані, кадрово-компетентнісні, інвестиційно-фінансові та інституційно-партнерські складові (рис. 1). З метою конкретизації їх практичного впливу доцільно перейти до системи показників, які дають змогу оцінити результативність цих механізмів та визначити їх внесок у зростання інноваційної спроможності й конкурентоспроможності підприємства.

Організаційно-управлінські механізми передбачають упровадження гнучких структур управління, проєктних команд, систем внутрішнього підприємництва, адаптивного стратегічного планування. Технологічні механізми охоплюють автоматизацію, цифровізацію, оновлення технологічної бази, впровадження сучасного обладнання, роботизацію, штучний інтелект, ERP/CRM-системи. Клієнтоорієнтовані механізми включають цифровий маркетинг, персоналізацію пропозиції, омніканальну комунікацію, бренд-інновації, управління клієнтським досвідом. Інституційно-партнерські механізми реалізуються через відкриті інновації, кооперацію з університетами, інноваційними хабами, стартапами, кластерами, інвесторами та міжнародними партнерами. Кадрово-компетентнісні механізми полягають у розвитку людського капіталу, навчанні персоналу, формуванні інноваційної культури, систем мотивації до оновлення знань. Інвестиційно-фінансові механізми пов'язані з реінжинірингом бізнес-процесів, скороченням витрат часу, оптимізацією ланцюгів створення

вартості, стандартизацією та одночасно гнучкістю операцій [1-7].

Таким чином, інноваційні механізми мають системний, взаємопов'язаний та мультифакторний характер, вони не функціонують ізольовано, а формують інтегровану модель забезпечення конкурентоспроможності, в якій інновації інтегруються в єдину систему. Це забезпечує не лише поточну ефективність, а й довгострокову стійкість підприємства.

Економічна трансформація створює як ризики, так і нові можливості для підприємств. З одного боку, посилюються невизначеність, інституційна нестабільність, розриви у постачанні, дефіцит інвестиційних ресурсів та кадрові виклики. З іншого боку, транс-

формаційні процеси відкривають простір для ринкового перезапуску, технологічного оновлення, появи нових ніш, переходу до цифрових моделей ведення бізнесу та формування нових типів споживчої цінності. У процесі економічної трансформації інноваційні механізми дозволяють підприємству підвищувати гнучкість та швидкість реагування на зміни, формувати нові джерела доданої вартості, диверсифікувати діяльність та ринки збуту, посилювати адаптивність бізнес-моделі, знижувати транзакційні та операційні витрати, підвищувати якість управлінських рішень, зміцнювати репутаційний і клієнтський капітал. Поодинокі інновації без належної організаційної підтримки, цифрової інфра-

Рис. 1. Модель взаємодії інноваційних механізмів в діяльності підприємства

Джерело: сформовано автором на основі [1-7]

структури, кадрової готовності та управлінської координації не забезпечують стійкого конкурентного ефекту. Отже, підприємство має формувати цілісну модель інноваційного розвитку, де кожен механізм пов'язаний із загальною стратегією підвищення конкурентоспроможності [2].

Відповідно, в умовах економічної трансформації конкурентна перевага може бути визначена як результат цілеспрямованого використання інноваційних механізмів, що забезпечують вищу, порівняно з конкурентами, здатність підприємства створювати споживчу цінність, адаптуватися до змін зовнішнього середовища, підвищувати результативність бізнес-процесів та утримувати стратегічну стійкість у довгостроковому періоді. Підприємства функціонують у середовищі підвищеної невизначеності, структурних змін, технологічного оновлення та посилення конкурентного тиску. За таких обставин інноваційні механізми формування конкурентних переваг мають розглядатися не лише як інструмент модернізації окремих бізнес-процесів, а як системна основа забезпечення стійкості, адаптивності та довгострокового розвитку підприємства. Тому питання оцінювання результативності таких механізмів набуває актуальності, оскільки без чіткої системи індикаторів неможливо об'єктивно визначити ефективність упроваджених інноваційних рішень, рівень їх впливу на конкурентоспроможність та доцільність подальшого масштабування.

Дослідження індикаторів оцінювання результативності інноваційних механізмів має важливе методичне і прикладне значення.

З одного боку, воно створює аналітичну основу для вимірювання фактичного впливу інновацій на формування конкурентних переваг, а з іншого – забезпечує інформаційну базу для прийняття управлінських рішень щодо коригування інноваційної стратегії підприємства. Систематизація таких індикаторів дає змогу виокремити ключові блоки оцінювання, які відображають ступінь оновлення підприємства, рівень процесної оптимізації, здатність до посилення ринкових позицій, готовність до змін та перспективи довгострокової конкурентоспроможності [4; 6].

У цьому контексті доцільним є виділення індикаторів оцінювання результативності інноваційних механізмів формування конкурентних переваг за кількома логічно взаємопов'язаними напрямками. Інноваційна активність характеризує інтенсивність оновлення та створення нової цінності; процесна ефективність відображає вплив інновацій на оптимізацію операційної діяльності; ринкова результативність дає змогу оцінити реальні зміни у конкурентній позиції підприємства; організаційна адаптивність свідчить про спроможність системи управління оперативно реагувати на зміни; стратегічна стійкість узагальнює довгостроковий ефект інноваційних механізмів для розвитку підприємства (таблиця 1).

Подана система індикаторів дає змогу комплексно оцінити результативність інноваційних механізмів та виявити, наскільки ефективно підприємство трансформує інноваційну активність у реальні конкурентні переваги. Її застосування створює аналітичну основу для обґрунтування управлінських рішень

Таблиця 1

Індикатори оцінювання результативності інноваційних механізмів формування конкурентних переваг

Індикатори оцінювання	Основні показники	Очікуваний ефект
Інноваційна активність	частка витрат на інновації, кількість упроваджених інновацій, частка нових продуктів	зростання новизни та оновлення
Процесна ефективність	тривалість циклу, собівартість, продуктивність, рівень автоматизації	зниження витрат і прискорення операцій
Ринкова результативність	частка ринку, темпи приросту продажу, рівень утримання клієнтів	посилення ринкових позицій
Організаційна адаптивність	швидкість прийняття рішень, гнучкість структури, інтенсивність навчання	підвищення здатності до змін
Стратегічна стійкість	рентабельність, інвестиційна привабливість, диверсифікація доходів	довгострокова конкурентоспроможність

Джерело: сформовано авторами на основі [5; 7]

щодо підвищення конкурентоспроможності підприємства в умовах динамічних економічних змін.

На основі цих індикаторів сформовано матрицю позиціонування підприємств за рівнем інноваційної зрілості, яка дозволяє ідентифікувати стратегічний стан підприємства та визначити пріоритетні напрями його подальшої трансформації (рис. 2).

Запропонована матриця дає змогу перейти від описового тлумачення конкурентних переваг до їх структурованої аналітичної інтерпретації через поєднання двох ключових вимірів – рівня інноваційної зрілості та рівня конкурентних переваг підприємства. На відміну від наявних підходів, де інноваційність і конкурентоспроможність часто розглядаються відокремлено, матриця інтегрує їх в єдину діагностичну площину, що дозволяє виявити не лише поточний стан підприємства, а й характер розриву між інноваційним потенціалом та фактичними ринковими результатами. Саме в цьому полягає її наукова цінність як інструменту концептуалізації взаємозв'язку між інноваційними механізмами та конкурентною позицією підприємства [7].

Крім того, наукова новизна матриці проявляється у можливості типологізації підприємств за стратегічними профілями розвитку: підприємства у секторі «Лідери трансформації» володіють найвищим рівнем конкурентних переваг, оскільки поєднують інноваційну зрілість і ринкову силу; сектор «Ринково сильні, але інерційні» містить підприємства, які ще зберігають позиції завдяки попереднім

здобуткам, але ризикують їх втратити через недостатню інноваційну активність; «Інноваційно активні, але ринково слабкі» мають потенціал, однак ще не змогли повною мірою комерціалізувати інновації; «Периферійні підприємства» потребують глибокої трансформації. Така класифікація створює методичну основу для диференційованого управління розвитком підприємств залежно від їх фактичного положення у трансформаційному середовищі. Отже, матриця не лише візуалізує результати оцінювання, а й слугує підґрунтям для формування адресних управлінських рішень, визначення пріоритетів трансформації та обґрунтування стратегій посилення конкурентних переваг у довгостроковому періоді.

Висновки. У результаті дослідження встановлено, що в умовах економічної трансформації конкурентні переваги підприємства формуються не стільки за рахунок традиційних ресурсних чинників, скільки завдяки комплексному поєднанню організаційно-управлінських, технологічних, клієнтоорієнтованих, кадрово-компетентнісних, інвестиційно-фінансових та інституційно-партнерських інноваційних механізмів. Обґрунтовано, що їх результативність доцільно оцінювати за системою взаємопов'язаних індикаторів, які відображають інноваційну активність, процесну ефективність, ринкову результативність, організаційну адаптивність і стратегічну стійкість підприємства. Запропонована матриця позиціонування підприємств за рівнем інноваційної зрілості та конкурентних переваг розши-

Рівень інноваційної зрілості	Низький рівень конкурентних переваг	Високий рівень конкурентних переваг
Рівень конкурентних переваг		
Високий рівень інноваційної зрілості	Інноваційно активні, але ринково слабкі (значний інноваційний потенціал, слабка комерціалізація, недостатня ринкова реалізація переваг)	Лідери трансформації (високий рівень інноваційної зрілості, стійкі конкурентні переваги, високий рівень адаптивності, стратегічна стійкість)
Низький рівень інноваційної зрілості	Периферійні підприємства (низька інноваційна активність, слабкі конкурентні позиції, обмежена адаптивність, високий рівень витіснення)	Ринково сильні, але інерційні (наявні ринкові позиції, недостатня інноваційна динаміка, ризик втрати переваг у майбутньому)

Рис. 2. Матриця позиціонування підприємств за рівнем інноваційної зрілості та конкурентних переваг

Джерело: сформовано авторами на основі [1-7]

рює методичний інструментарій стратегічного аналізу, оскільки дає змогу ідентифікувати стратегічний стан підприємства, виявити розрив між інноваційним потенціалом і ринковою реалізацією його результатів та обґрунтувати

напрями подальшої трансформації. Це дозволяє розглядати інноваційні механізми як системну основу забезпечення довгострокової конкурентоспроможності, адаптивності та стійкого розвитку підприємства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Череп А., Дашко І., Огренич Ю. Формування конкурентних переваг підприємства через цифрову трансформацію логістичних систем на основі інновацій та штучного інтелекту. *Економіка та суспільство*. 2025. № 80. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-80-106> (дата звернення: 20.01.2026).
2. Мальчик М. В., Василів В. В. Механізми посилення конкурентоспроможності промислових підприємств у динамічному середовищі інноваційної економіки. *Актуальні питання економічних наук*. 2026. № 20. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18836200> (дата звернення: 03.02.2026).
3. Варига Д. Організаційно-економічний механізм формування інноваційної політики. *Економіка і організація управління*. 2026. № 4. С. 270–283. DOI: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2025.4.25> (дата звернення: 05.02.2026).
4. Онопрієнко Д. О. Механізм управління конкурентними перевагами підприємства як основний чинник реалізації його потенціалу в контексті сталого розвитку. *Підприємництво та інновації*. 2025. № 34. С. 146–153. DOI: <https://doi.org/10.32782/2415-3583/34.23> (дата звернення: 19.01.2026).
5. Шинькович А. В., Васильєва Н. Б., Романенко О. В. Інноваційне управління підприємствами в умовах цифрової трансформації: виклики та стратегії. *Здобутки економіки: перспективи та інновації*. 2024. № 13. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14648256> (дата звернення: 20.01.2026).
6. Гринкевич С. С., Беньо Ю.-І. Інновації як чинник забезпечення конкурентних переваг підприємства. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління*. 2023. № 10. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2023-10-04-05> (дата звернення: 24.01.2026).
7. Бессонова А., Безугла Л., Агафонов О. Інноваційні інструменти взаємодії бізнесу та територіальних громад для розвитку місцевої економіки. *Економіка та суспільство*. 2025. № 79. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-79-11> (дата звернення: 17.01.2026).

REFERENCES:

1. Cherep A., Dashko I., Ohrenych Yu. (2025) Formuvannya konkurentnykh perevah pidpriemstva cherez tsyfrovu transformatsiiu lohystychnykh system na osnovi innovatsii ta shtuchnoho intelektu [Formation of enterprise competitive advantages through digital transformation of logistics systems based on innovations and artificial intelligence]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, vol. 80. Available at: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-80-106> (accessed January 20, 2026)
2. Malchuk M. V., Vasylyv V. V. (2026) Mekhanizmy posylnennia konkurentospromozhnosti promyslovykh pidpriemstv u dynamichnomu seredovyshchi innovatsiinoi ekonomiky [Mechanisms for strengthening the competitiveness of industrial enterprises in the dynamic environment of the innovation economy]. *Aktualni pytannia ekonomichnykh nauk – Current Issues of Economic Sciences*, vol. 20. Available at: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18836200> (accessed February 03, 2026)
3. Varyha D. (2026) Orhanizatsiino-ekonomichniy mekhanizm formuvannia innovatsiinoi polityky [Organizational and economic mechanism of innovation policy formation]. *Ekonomika i orhanizatsiia upravlinnia – Economics and Organization of Management*, vol. 4, pp. 270–283. Available at: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2025.4.25> (accessed February 05, 2026)
4. Onopriienko D. O. (2025) Mekhanizm upravlinnia konkurentnymy perevahamy pidpriemstva yak osnovnyi chynnyk realizatsii yoho potentsialu v konteksti staloho rozvytku [The mechanism of managing enterprise competitive advantages as the main factor in realizing its potential in the context of sustainable development]. *Pidprienymstvo ta innovatsii – Entrepreneurship and Innovation*, vol. 34, pp. 146–153. Available at: <https://doi.org/10.32782/2415-3583/34.23> (accessed January 19, 2026)
5. Shynkovych A. V., Vasyliieva N. B., Romanenko O. V. (2024) Innovatsiine upravlinnia pidprienymstvamy v umovakh tsyvrovoi transformatsii: vyklyky ta stratehii [Innovative enterprise management in the conditions of digital transformation: challenges and strategies]. *Zdobutky ekonomiky: perspektyvy ta innovatsii – Achievements of Economy: Prospects and Innovations*, vol. 13. Available at: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14648256> (accessed January 20, 2026)

6. Hrynkevych S. S., Beno Yu.-I. (2023) Innovatsii yak chynnyk zabezpechennia konkurentnykh perevah pidpriemstva [Innovations as a factor in ensuring enterprise competitive advantages]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: ekonomika ta upravlinnia – Problems of Modern Transformations. Series: Economics and Management*, vol. 10. Available at: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2023-10-04-05> (accessed January 24, 2026)

7. Bessonova A., Bezuhla L., Ahafonov O. (2025) Innovatsiini instrumenty vzaiemodii biznesu ta terytorialnykh hromad dlia rozvytku mistsevoi ekonomiky [Innovative instruments of interaction between business and territorial communities for local economy development]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, vol. 79. Available at: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-79-11> (accessed January 17, 2026)

Дата надходження статті: 08.04.2026

Дата прийняття статті: 27.04.2026

Дата публікації статті: 04.05.2026